

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Apuğmabı Bikel Deyi

DERNEĞİMİZİN ÜYELERİ

22. **M.Ali Karakaş**
Ümitköy Yapı Kooperatifi No: 29/9
Tel. Ev: 235 07 11
23. **Mustafa Baltacı**
Ev. Mimarlar Sk. 9/15 Etlik/Ankara
Tel: 321 24 58
İş: Ulus İşhanı D. Blok No: 111
Ulus/Ankara
Tel: 311 55 86
24. **Muammer Karakaş**
Ev: Tirebolu sk. 48/5
Y. Ayrancı/Ankara
Tel. Ev: 126 86 86 İş: 167 13 39
25. **Mustafa Safi Beşe**
İş: Konur sk. 15/9 Kızılay/Ankara
26. **Fikret Tayaz**
Ev: Gürpınar Sk. Aktüman Apt. 9/3
Tel: 320 23 24 Cebeci/Ankara
İş: PTT Genel Müdürlüğü Personel
Dairesi Ulus/Ankara
Tel: 366 15 13
27. **Müberra Sübenmen (ikinci)**
Ev: Başkent Bulv. Güzelevler Yapı
Koop. C 18/9 Batıkent/Ankara
İş: Atatürk Bulv. No: 57
Tel: 131 34 00 Yenişehir/Ankara
28. **Kemal Niksarlı**
Basın-İş 18 Yapı Koop. Evleri No:7/7
Batıkent/Ankara
Tel: 250 10 22
29. **Fulya Çakar**
Basın İş 18 Koop Evleri No: 6/8
Batıkent/Ankara
30. **Savaş Arslan**
İş: Zafer Çarşısı No: 49
Kızılay/Ankara
Tel: 133 97 16

ABONELERİMİZ

57. **Erdal Yazıcı**
Zafer Mh. Babaocağı Sk. Murat Apt.
No: 11/2 Yenibosna/İstanbul
58. **Nevzat Asyalı**
51. Sk. No: 19/3 Bornova/İzmir
59. **Kasım Gündüz**
Basın I-19 Yapı Koop.
Batıkent/Ankara
60. **Mahmut Yalçın**
Akdere Deri San.
Kerpiç Çukuru Tabakhaneler No: 56
Manisa
61. **H. Bülent Acar**
Cihan Sk. No: 20/17 Sıhhiye/Ankara
62. **Halit Hocaoglu**
Yücetepe Mh. Ordular Sk. No: 10/1
Ankara
63. **Mustafa Taşbaşı**
Petrol Ofisi Bayii Ağın
64. **Hakan Yardımata**
Komin-Ko
Farabi Sk. No: 3/3
Kavaklıdere/Ankara
65. **Fehmi Yazgın**
Fevzi Çakmak Sk. No: 38/12
Demirtepe/Ankara
66. **Osman Can Yılmaz**
Kavacık Sb. Evleri Üçyıldız Cd. No: 30
Ankara
67. **Hüseyin Kabasakal**
Ülkü Sk. Ülkü Apt. 10/2
Şaşkınbakkal/İstanbul
68. **Gürhan Gündüz**
Halaskargazi Cd. Çankaya Apt.
266/2 Şişli/İstanbul

ÇAĞIMIZDA
MUTLU OLMAK

Sahibi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
İSMAIL ERCAN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Nihat ASYALI
Dr. Vakıf ÖZKUL
Nihat İSPİR
Rüşü ASYALI
Muammer NİKSARLI

Yazışma Adresi:
Necatibey Caddesi Güneşli Apt. No. 16/11
Tel. 230 11 54 06430 ANKARA
Banka Hesap Numarası:
Ziraat Bankası/Yenişehir Şubesi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hesap No: 16890
Gönderilen yazılan yayınların
yayınlanmasını iade edilmez ve
telif ücreti ödenmez.
DERGİMİZ AYDA BİR ÇIKAR
yılı: 1 ● Sayı: 4 ● 1991
Ederi: 10.000 TL
6 aylık 60.000 TL ● Yıllık: 120.000 TL
Baskıya Hazırlık: HACAN, Tel: 125 86 43
Baskı: Gözde Ofset 230 78 73
Dizgi: Atölye Seven
Ön Kapak: Cüneyt Özkul
(Apuşmalı Bilal Dayı)

Dünyamızda barış ve dostluğun gerçekleşebilmesi için; önce uluslararası sömürünün, ekonomik eşitsizliğin en alt düzeye indirilmesi,

Tüm halkların; dostluk, dayanışma ve dünya barışı konularında yeterli bir biçimde eğitilerek, insanlar arasında paylaşım bilincinin yerleştirilmesi gerekir.

Barış ve dostluğun evrensel anlamda oluşturulması, ancak bu ilkeler doğrultusunda gerçekleşebilir. Bu açıdan bakıldığında, dünya barışı ve uluslararası kardeşlik üzerine daha nesnel ve somut bir değerlendirme yapabiliriz:

Büyük önderimiz Atatürk, «Yurtta barış, dünyada barış» demişti. Bu özdeyişte; evrensel bir içerikle birlikte, barış ve dostluğun, önce yurtlarımızda sağlanması vurgulanmış, öngörülmüştür. Bilindiği gibi, kendi ülkesinin vatandaşları arasında barış ve dostluğu oluşturamamış ülkeler, düşünce ve inanç özgürlüğünden de, demokrasiden de yoksun bulunmaktadır. Bu ülkelerde dil, din, ırk ve cinsiyet ayrımcılığı da doğal olarak vardır. Bilim dışına itilmiş bu toplum katmanlarının oluşturduğu ulusların barış ve dostluğu temelsizdir, yapaydır, en azından kalıcı değildir. Başka bir deyişle; önce düşünce ve inanç özgürlüğünü, demokrasiyi bütün kurumlarıyla ülkelerimizde yerleştirmemiz, sonra kalıcı, sağlıklı bir barışı ve dostluğu egemen kılmamız gerekiyor. Kişiler, kentler arasında kurulan barış ve dostluğun güvenceye kavuşması, yaşatılabilmesi buna bağlıdır.

İnsanların yaşamları, sevgi ve dostluk duygularının yoğunluğuyla, yüceliğiyle anlam kazanabilir. Çağımızda mutluluğa bu yolla varabiliriz. Barışın köklerini de ancak sevgi ve dostluk duygularıyla besleyebiliriz, yaşatabiliriz. Bu nedenle uygar insanlar olarak;

Barış isteyelim,
Dost olalım,
Mutlu yaşayalım.

ağın

BEYAZ YOLCULUK

F. Pervin BİLİR

Beden Eğitimi Öğretmeni

Biz doğduğumuzda hoşgeldin bebek, yaşama sırası sende dendi. yaşamaya başladık, analarımız babalarımız gibi; çocukluk ve gençlik yıllarını geçirdikleri aç, tok yaşam sürdürdükleri yerleri biz de gördük, bildik. şimdi onlar da uzaktalar biz de, o yerlerden.

*«Bir köy var uzakta,
gitmesek de, gelmesek de
o köy bizim köyümüzdür.»*

Sanırım herkes bu dizeleri tanır. Bizim köyümüze bir zamanlar hep giderdik de geldik de. Bu köy Ağın'dı. Çocukluğumuzdaki tatil beldemiz. O zaman bizim koşullarımızda olanların tatil beldesi hep köyleriydi. Sınıfımızı geçme armağanı olarak anne ve babamız Ağın'a gitme sözü verirdi. Dört gözle beklerdik Ağın'a gitmeyi.

Ağın ile beyaz rengi özdeşleştirmiştik, bembeyaz düşünürüm Ağın'ı hala da. Çocukluğumdan kalma bir iz olmalıydı bu beyazlık. Ağın'a gitme günü saptanınca beyaz yolculuğumuz başlardı.

Şimdi antika olan burunlu otobüse binip, eşyalarımız otobüsün üstünde bağlanınca emin olurdum artık, gidiyoruz diye. Bir an önce Ağın'a varma isteği ile uyumak isterdim. İlk uyandığım yer, mola verilen Keban olurdu. Buradan geçerken barajın köpüklü, bembeyaz akan suları düşüncelerime de yansırı, gurur duyardım ülkemin en büyük barajına bu denli yakın olmaktan. Keban köprüsünden sonra heyecanım bir kat daha artardı. Bu heyecanı yenmek istercesine tekrar uykuya daldım. İkinci kez uyandığım yer ise, büyük bir ceviz ağacının bulunduğu Hacıgil'in mezarlık deresiydi. Burası otobüsün içindeki kadınların çantalarından çıkardıkları bembeyaz örtülerini takındıkları yerdi. Anlıyordum ki, beyaz topraklara ayak basışımıza az kalmıştı. Koçan'da sona eren sadece yolculuğumuzdu.

Evimizde şahnişirin denen dolaplı odamızın Koçan yoluna bakan penceresinde bizi bekleyen yumuşacık, pamuk yüzlü anneannemle beyazlık bütün-

leşerek devam ederdi. Her ne kadar bizim çeşmeye gitmemize kızsı da elimizden su kabağı ile getirdiğimiz sudan içmeye bayılırdı. Bunu fırsat bilen ben, bizim gibi gelmiş arkadaşlarıma geldiğimi göstermek amacıyla hemen çeşmeye koşar anneanneme habire su taşırdım.

Geceleri evimizin damına çıkıp gökyüzünü seyretmek, Aliuşağı'nda yapılan düğünün seslerini uzaktan uzaktan işitmek, arklarda akan suyu dinlemek, gündüzleri yoncalık ve Elmabağı'a giderek cicilerin peşinden koşmak, yarışarcasına dut toplamak sonra da Aliuşağı'ndaki o güzelim çeşmeye uğramak, şimdi bulamadığımız mutlulukların yakalanışymış meğer. Dedemin taş taş üstüne koyarak bir yazmanın kenarına işlenen oya gibi inşa ettiği mağara ve su bulunan çiftlik dediğimiz bağımıza gitmemiz ise, bir serüvendi bizim için. Dağlarda kengerleri ve çoban kaşıkları toplarken, beyaz topraklar ayaklarımızın altından kayardı, başlardık biz de kaymaya, yuvarlanmaya, Hozakbur yoluna varınca kardan adam gibi bulurduk birbirimizi, tekrar tutardık çiftliğin yolunu. Geldiğimizde ilk baktığımız yer, suyun kenarındaki çalılıkların arası olurdu. Bulduğumuz rakı şişelerini açığa çıkarırken anlardık ki yine gençler uğramış piknik yapmışlardı. Bu gençleri yakalayamazdık ama sürülerini otlatmaya getirmiş insanları çoğu kez karşımızda bulurduk. Bağımıza sahip çıkma amacıyla teyzemin bu insanlarla mücadele edişi hep gözümün önündedir. Ağın'ı tüm güzelliği ile serettiğimiz bu yere her geldiğimizde, kardeşimle birlikte teyzemin «Bağırırsanız sesiniz güzel olur.» öğüdünü tutarak başlardık bağırıma. Sesimiz Çelebi derelerine ulaşır, ardındaki Hekemat'ın bayırlarından yansarak bize dönerdi.

Gönül yatağımızda olmuştu bu beyaz belde. İlk aşk derler ya, işte bu bembeyaz duyguları da Ağın'da yaşamıştık. Bir ozanımızın benzettiği gibi bir cana kavuşmak gibiydi Ağın'da olmak. Neyi belirtti yıllar, neyi belirtmeliydi, yaklaşan nedir bize, uzaklaşan ne olmalıydı.

Sevgili Ağın şimdi sana gelme sözü verilmiyor. Özlemin kabarmış, köpüğü ile bembeyaz duruyor yüreklerimizde.

DİNLEME SANATI

Pervin AKBIYIK

Psikolog

Büyük Şehir Belediye Hastanesi

Dinleme-Nasıl dinliyoruz?-Nasıl dinleyeceğiz?-Dinlediğimizi nasıl belli edeceğiz?

Dinleme: Dinleme iletişimin temel unsurlarından biridir. Aktif bir hareketlilik içerir. Dinlemek demek; bir insanın söylediklerini, o insanın konuşmasını temellendirdiği mantığı görerek kafamızda bilişsel yapılandırma yapılmasıdır. Gerçekte iletişim, bir mesaj alışverişidir. Bunu kapsayan sürecin belirli aşamaları vardır. Bu aşamaların içerisinde dinlemek, bunların temelini oluşturur. Dinlemek, aynı zamanda bir davranıştır, öğretilir, değiştirilebilir, ortadan kaldırılabılır yeniden öğretilir.

Dinlemek psikoterapi için ön şarttır ve çok önemlidir. Yeni yetme terapistler sanır ki «Bizim görevimiz akıl vermek». Oysa konuşmaktan önce en temel yerine getirmek zorunda olduğumuz şey dinlemektir. Dinlemek etkili bir pekiştiricidir. Karşıdaki kişinin konuşmasını ödüllendirir. Karşıdaki kişi bize böylece sorunlarını anlatmaya devam eder. Eğer biz dikkatle dinlersek sorunları kolay anlarız. Gerçek sorunun ne olduğunu anlarız. Psikolojik sorunlar gizli kapaklı ifade edilen sorunlardır. Doğru sorunları çözmek için doğru öneriler getiririz. Eğer karşıdaki kişiyi dikkatle dinlemezsek, karşımızdaki kişiye uzman olduğumuz görüşünü veririz. Halbuki terapide asıl önemli olan, eğer yardım dileyen kişi bir sorununa çözüm bulmak istiyorsa bu sorununa kendi çözüm bulacaktır. Çünkü, hiçbir insan, bir başka insanın hayatını yaşayamaz. Terapist, insanların kendi kendilerine nasıl yardımcı olmaları konusunda onlara yol gösterir, yeşil ışık yakar.

Dinleyerek karşımızdakine değer verdiğimizi gösterir, daha güvenilir bir insan konumuna gireriz. Dinleyen daha az yanılır. Dinleme ile daha çok yönlü ve daha çok bilgi sahibi olunur.

NASIL DİNLİYORUZ?

Dinlemenin bir çok türü vardır. Bunlardan en yaygın olanı, görünüşte dinlemedir. Bazen karşınızdaki kişi dış görünüşüyle, dinliyormuş gibidir ama iç dünyası bambaşka yerlerde ya da kafasının içinde sizin söylediklerinizden daha önemli bir konu vardır. Kimileri

ise, konuşanın söylediklerinden sadece kendi ilgilendikleri bölümü duyar, diğer söylenenleri dinlemez. Bu tür dinleyicileri, seçerek dinleyen kategorisine sokabiliriz. Bir de duygusal yönden saplanmış dinleyiciler vardır. Sürekli olarak bir duygusal tanı taşımak isterler. Ne söylerseniz söyleyin ondan bir hüznün çıkarmak isteyenler olabileceği gibi her söylenenden de bir espri, gülünecek bir şey çıkarmaya çalışanlar da vardır. Böyle bir duyguya saplanmış dinleyicileri, kendi ilgilendikleri duygunun dışında işittiklerini hemen o anda unuturlar, bir daha da hatırlamazlar. Bir başka tür dinleyici de, tuzak kurucu olarak tanımlanabilir. Bu tür dinleyiciler hiç seslerini çıkarmadan dinlerler. Çünkü bunlar dinledikleri bilgilerden yararlanarak karşıdakini zor duruma sokacak fırsatları yakalamaya çalışırlar. Bazı dinleyicileri de yüzeysel dinleyici olarak adlandırabiliriz. Bu tür dinleyiciler, konuşanın kullandığı sözcüklerin yüzeyinde kalır ve asıl alta yatan anlama ulaşamazlar.

Böylece dinleme davranışımızın kusursuz olmadığını gördük. Dinlemek mutlaka anlamaya götürmüyor insanı. Söyleneni, söyleyenin tarzında, onun anlamında anlayabilmek sanıldığı ölçüde kolay değildir. Dinlediğini anlayabilmek için; iki kişi arasında geçen konuşma sürecinin en önemli yönlerinden biri geri iletim (feed-back) dır. Geri iletim; bir kimseyle konuşurken, onun demek istedikleriyle bizim anladıklarımızın aynı olup olmadığını denetlemeye denir.

SORUNLARA VERİLEN YAYGIN CEVAP TURLERİ

Sorunları çözmek için verdiğiniz cevaplar, sizin nasıl bir dinleme davranışı içinde olduğunuzu ve soruna ne tür bir yaklaşım gösterdiğinizi belirlemektedir. Bu cevapları;

- yargılama
- çözümleme (analiz etme)
- soru sorma
- rahatlama

olmak üzere dört kategoride toplanır. Bir kişi belirli bir cevap tarzını ya da yaklaşımını bütün durumlarda kullanma eğilimi gösterir. Her dinleme davranışının ge-

rektiği belirli, uygun bir zaman ve yer vardır. Önemli olan da bu zaman ve durumu kavrayıp bu bilinç içinde cevap verebilmektir.

YARGILAMA

Yargılayıcı yaklaşım, konuşanın davranışını ya da düşüncesini belirli bir yönde değerlendirir. Yargı, olumlu, olumsuz ya da fikir olabilir. İster olumlu isterse olumsuz bir değerlendirme söz konusu olduğunda her iki durumda da şöyle bir kanı oluşmaktadır: Yargılayan kişi yargılanandan belirli yönlerde daha üstün olduğu için konuşanın davranışını olumlu ya da olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Yargılayıcı davranış, dinleyeni savunucu bir tutum içine sokar. Yargılayıcı birinin karşısında olduğunu anlayan konuşmacı bir kaç dakika içinde hemen savunucu duruma geçecek ve kendini kapatacaktır. Gerçek sorununu gizleyecek, olumlu bir değerlendirme alabilmek için dinleyicinin onaylayabileceği biçimde konuşmaya başlayacaktır. Böyle konuşmaya başlayan bir kimsenin gerçek sorununa bir çözüm bulması olanağı gittikçe azalacaktır.

ÇÖZÜMLEME (Analiz etme)

Karşısında konuşan kimseyi, çözümleyen kişi, konuşanı, konuşandan daha iyi bir biçimde kendisinin anladığını ima etmektedir. «Bence seni rahatsız eden şey şu» gibi cümlelerle başlayan çözümlemelerde dinleyici sanki konuşanın kafasını okumaktadır ve ona bir tür psikoloji dersi vermeye çalışmaktadır. Karşınızdakini çözümlediğinizde iki sorun ortaya çıkarmış olursunuz. Her şeyden önce yapılan çözümlemenin doğru olduğuna ilişkin elinizde hiçbir geçerli kanıt bulunmamaktadır. Yapılan yorum karşınızdakinin kafasını daha çok karıştırabilir. İkinci olarak yapılan çözümleme doğru bile olsa, bunu söz konusu kişiye söylemenin hiçbir yararı olmayabilir. Çünkü bizim yorumumuzu dinleyen kişi, büyük bir olasılıkla savunucu bir duruma geçecektir. Bu tutum «Ben seni senden daha iyi bilirim.» anlamını ima edeceğinden yani bir tür üstünlük taslama havası vereceğinden, karşınızdaki de hiç farkında olmadan savunucu bir tutum içine girebilir. Böyle bir tutum içine girince de, kendi sorununa yaklaşımını bulandıracak başka bir sürü karışık etken söz konusu olacaktır. Dolayısıyla da o kişinin kendi sorununa kendisinin eğilmesini önlemiş ve onu kendi sorunlarını görebilme olanağından daha çok uzaklaştırmış olacağız.

SORU SORMA

Soru sormak karşınızdakinin ne düşündüğünü anlamak için sık sık kullandığımız bir yoldur. Ne var ki, soru sormayı çoğu kez karşınızdakinin düşüncelerini yönlendirmek için kullandığımızda bir gerçektir. Hepimiz bu tür bir yaşantıdan geçmişizdir. Burada soru sormak bir stratejidir ve soru soranın kafasında bizi götürmek istediği, tuzak olarak kullanacağı bir yer vardır. Böyle bir tutumun hemen savunucu bir tutum uyaracağını daha önce de belirtmiştik.

RAHATLATMA

Bazı durumlarda kişinin biraz cesarete, biraz desteklenmeye ve rahatlatılmaya ihtiyacı vardır. Böyle zamanlarda o kişiye destek olmak, onu rahatlatmak yararlı olabilir. Buna destekleyici veya supportif-psikoterapi denir. Ancak bu rahatlatıcı davranışın, her zaman ve her yerde iyi olacağı anlamına gelmemelidir. Bazı durumlarda rahatlatıcı davranış göstermek, karşısına hiç de yararlı olmayabilir. Belirli bir konuda çok bunalmış bir kimseye «Boş ver, yorma kafanı böyle şeylere» demek ya da neşesi yerine gelsin diye işi şakaya boğmak, sizin onun sorunlarını ciddiye almadığınızı ya da içinde bulunduğu durum karşısındaki duygu ve düşüncelerini doğal bulmadığınızı izlenimini verebilir.

NASIL DİNLEYECEĞİZ?

DİNLEDİĞİMİZİ NASIL BELLİ EDECEĞİZ?

Dinlemek üç öğeden oluşur:

1. Karşıdan gelen mesajın algılanması.
2. Bu mesajın belirli bir bilişsel süreçten geçmesi.
3. Dinlenen mesaja bir cevap verilmesi.

Ancak biz verdiğimiz cevaplarla dinleyip dinlemediğimizi belli ederiz. Bu da belli teknikleri uygulayarak olur. Bu teknikler aynı zamanda psikoterapide kullanılan tekniklerdir. Bunlar tedavi edicidirler. Bu teknikler:

1. Açıklığa kavuşturma
2. Kendi sözcüklerimizle tekrarlama
3. Yansıtma
4. Özetleme'dir.

Bu teknikler ile karşınızdaki kişiyi gerçekten dinlediğimizi gösteririz.

Açıklığa kavuşturma:

Terapist, hastanın söylediklerini, kendi sözcükleriyle tekrarlayarak «Söylemek istediğiniz bu mu? Bunu mu söylemek istediniz?» gibi sorar. Bazan daha fazla ek ayrıntıya ihtiyaç vardır, o zaman da terapist «Gerçekten doğru anlıyor muyum?» diye de sorar. Nasıl fiziksel koşullar içinde doğru anlıyor muyuz anlamıyor muyuz bu gerekliyse psikoloji koşullar içinde de böyledir. Açıklığa kavuşturma, kişinin yüzeysel ilişkiler yerine daha derin ve doyurucu ilişkiler kurabilme olasılığını artırır.

Kendi sözcüklerimizle tekrarlama:

Bir mesajın bilişsel bileşeni vardır. Bilişsel bileşende, olaylar, diğer insanlarla olan ilişkiler vs. anlatılır. Duyusal bileşende, apaçık bile olmasa duygular vardır. Kendi sözcüklerimizle tekrarlama tekniğinde terapist, hastanın mesajlarının bilişsel bölümlerini seçer ve bunları hastaya kendi sözcükleriyle tekrarlar. Bu teknik hastanın mesajlarının, bilişsel içeriğine odaklaşmasını sağlama, önemli olayların ve nesnelerin arasındaki ilişkilerin üzerine odaklaşmayı sağlar. Bazen

duyguların üzerine odaklaşılabilir, böyle durumlarda bu teknik kullanılır.

Yansıtma:

• Yansıtma tekniğinde terapist duygusal bileşenler üzerine odaklaşmaya çalışır ve bu duygusal mesajları en uygun kelimeleri kullanarak hastaya tekrarlar.

Yansıtma tekniğini kullanarak;

1. Hastayı daha çok konuşmaya yüreklendirmiş oluruz.

2. İnsan bazen duygularından kaçmaya çalışır. Hasta kişinin duygularını daha yoğun yaşatırız. Bu hasta için faydalıdır.

3. Bazen de karmaşık olan duyguların içinden en sapkın olanı hangisidir onu saptayabilmek amacıyla kullanılır.

Bu tekniği uygulayabilmek için karşımızdaki kişiyi iyi dinlemeli, duyguları ifade edebilecek kelimeleri bulmalı ve bunları aynı yoğunlukta olmak koşuluyla hastaya tekrarlamalıyız. Eğer duyguları yansıtmakta güçlük çekiyorsak o zaman, bu insanın yerinde olsam neler hissederdim. Bunu hayal etmeye çalışmak gerekir ve duyguları ifade edebilmek için iyi bir dil yeteneğine de sahip olmak gerekmektedir.

Özetleme:

Terapistin, hastanın tüm oturum boyunca anlatıklarının ana fikirlerini saptayarak hastaya tekrar etmesidir. Bu tür özetlemeler oturum arasında zaman zaman aralıklarla bazen de en sonunda yapılır. Terapist burada hastanın çeşitli mesajlarını birbirine bağlar, ortak bir noktayı ortaya koyar, lüzumsuz noktaları yok etmeye çalışır.

Şimdi örnek vererek söylemek istediklerimizi somutlaştıralım:

Ali- Bende bir bozukluk olmalı. Hangi kızla konuşsam benimle ancak bir kez bir yere gidiyor, ikinci kez çıkmıyor, dün de aynı şey oldu. Ayşe ile pastanede çay içtik. Hafta sonu birlikte sinemaya gitmeyi teklif ettim, reddetti.

Ahmet- Üzme tatlı canını, iki üç güne kalmaz geçer, unutursun. (rahatlatma)

Ali- Yok, kolay kolay unutamam. Bu kız arkadaş sorunu beni gerçekten düşündürüyor. Neyim eksik, nedir kusurum, niçin beni yanlarında görmekten sıkılıyorlar?

Ahmet- Kardeşim, bence sen bu konuyu kafana çok takmışsın. Belki de konuya böylesine takılmış olman elini ayağını birbirine dolaştırıyor ve ne yapacağını bilemez hale getiriyor (yargılama, çözümleme)

Ali- Ama bu konuyu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Senden hoşlanan hiç bir kız olmasa sen nasıl hissederdin?

Ahmet- Peki sence sorun nedir? Onlara karşı kaba mı davranıyorsun? Kızların senden hoşlanmadıklarının bir nedeni olmalı (soru sorma)

Ali- Vallahi bilmiyorum birader. Aklıma gelen

her yolu denedim. Hiç biri işime yaramadı.

Ahmet- Kardeşim, ben senin sorunu biliyorum. Sen rahat hareket edemiyorsun, devamlı diken üzerindesin, kendin olman gerekir, işte o zaman kızlar seni severler. Bunu yapmak da hiç zor değil, bırak kendini sadece kendin ol, doğal hareket et, göreceksin herşey yoluna girecek. (yargılama, çözümleme, rahatlatma)

Yukarıdaki örnekte Ahmet iyi niyetli bir arkadaşdır ama Ali'ye bir yararı dokunmamakta, belki de onun sorunu daha zor bir duruma sokmaktadır. Ahmet'in söylediği şeyler sorunun can alıcı noktasına değinmektedir ama gelgelelim Ali çözümü kendisi bulmamış, kendisi görmemiştir ve bundan dolayı da bu çözüm ona yararlı olmayacaktır. Kişi kendi sorununu kendi keşfetmezse o sorunun çözümüyle etkili bir biçimde uğraşamaz.

Ali ile Ahmet arasında geçen konuşmayı şimdi değişik dinleme davranışı içinde verelim:

Ali- Bende bir bozukluk olmalı. Hangi kızla konuşsam benimle ancak bir kez bir yere gidiyor. İkinci kez çıkmıyorlar. Dün de aynı şey oldu. Ayşe ile pastanede çay içtik. Önümüzdeki hafta sonu birlikte sinemaya gitmeyi teklif ettim, reddetti.

Ahmet- Arkadaşlık kurmak için buluştuğun kızlarla sürekli bir ilişki kurmadığın için oldukça kafan bozuluyor öyle mi?

Ali- Evet ve neyim eksik, onu da bir türlü çıkaramıyorum. Aptal olmadığımı da biliyorum. Onları iyi yerlere götürüyorum, kendimi bilmez hareketler yapmıyorum, onları rahatsız etmemeye çok dikkat ediyorum, gelgelelim bir türlü benimle ikinci kez çıkmak isteyen bir kıza rastlamadım.

Ahmet- Demek ki gerçekten bir centilmen olmaya ve herşeyin doğrusunu yapmaya çalışıyorsun ama bütün bunlar bir işe yaramıyor.

Ali- Evet, bir kız arkadaşım olmasını o kadar çok istiyorum ki, belki de bundan dolayı aşırı dikkatli ve kibar olmaya çalışıyorum. Doğal hareket edemiyorum. Bu davranışım bir işe yaramadı mı gelecek sefere daha bir dikkatli olurum diyorum. O zaman daha da sıkıcı oluyorum. Bu böyle kısır bir döngü içinde sürüp gidiyor ve kız daha fazla dayanamayıp benimle ilişkisini kesiyor.

Ahmet- Demek sıkıntılı, tedirgin halinin seni başarısızlığa götürdüğünü düşünüyorsun. İyi bir erkek arkadaş olmayacağından korktuğun için, kızların seni sıkıcı bulacağından çekindiğin için çok kibar olmaya çalışıyorsun ve bu halinde kızlara itici geliyor.

Ali- Evet belki de benim yapmam gereken, kibarlık oyununu, falan oynamadan sadece kendim olmam. Şu veya bu şekilde kendimi göstermeye çabalamamalı, filmlerdeki gibi centilmen olma hevesini bırakmalıyım. Gelecek kez daha doğal olmaya çalışacağım.

Görüldüğü gibi örneğin bu şekilde Ali asıl sorununu kendisi farketmiş ve etkili bir biçimde uğraşacağını söylemiştir.

AĞLAYAN GÜZELİM

Gel otur yanıma
Belki ilk, belki son da olsa dinle.
Biliyorum bırakıp gideceksin ya beni
Kulağında çınlatayım titrek sesimi.

Yaşadım; sevgiyi, hasreti, güzeli seninle
Hissettim yaşadığımı sardığımda bedenini.
Şimdi ayrılık kaplıyor duyguların en derinini
Ne olur kaçırma benden ıslak gözlerini
Şöyle bir bak, göreyim o güzel gözlerde
Bir kez daha kendimi.

Güzeldir ya gözlerin, hele ellerin
Sen benim kaçamak mutluluğum!
Belirsiz de olsa, başı var sonu yok biliyorum,
Yanımda olmasan da, seni sensiz yaşıyorum.

İsterdim!
Güneşin batımında kıyıya vuran dalgalarda, yürümek
Delice yağın yağmurun altında ıslanmak
Seninle.

Sen ne bir hata, ne de pişmanlık.
Sen bir umut, yaşama sevinci.
Geçmişin acısını çıkartma hevesi.

Artık tüm güzelliklerden mahrum kalıyorum,
Koca dünyayı kendimle, yalnızlığımı karanlıkla paylaşıyorum.
Sadece şunu bil istiyorum,
Yakınında olmasam da seni hep seviyorum.
Dur!

Kaçırma gözlerini ağla doyasıya
Çatlamış ellerimle sileyim yaşlarını güzel gözlerinin
Bir kez, bir kez daha göreyim
Ağlayan güzelimi.

.....
Kadehim gözyaşlarım bana seni sormakta
Diyecek miyim güzelim hep ağlamakta

Kaçırma benden ıslak gözlerini,
Bir kez, bir kez daha göreyim ağlayan güzelimi.

CAVİDAN TÜRKİLERİ

AĞIN'DA DOKUMACILIK

Kemal NİKSARLI

Bu günkü gibi asfalt yolları ve taşıt araçları olmayan ilçemizin bindokuzyüzkırk ve elli yıllarda, kasaba halkı binbir zahmetle pamuk gereksinimini Malatya ve Elazığ'dan temin ederlerdi.

Hallaçlar tarafından atılan pamukları kadınlar ince fanila şişine benzer ağaç çubuklarla on onbeş santim boyunda (belde) rule haline getirirler. Ruleler (beldeler)in birkaçı bir araya getirilerek (küle) toprak yapılır.

Pamuğun iplik haline getirilmesi için (çıyırık) çıkırık kullanılır. Çıyırığın dolabına takılarak kayış görevini yapan on kat iplikten bükülerek oluşan mumlanmış urgan (çıyırıkçağı) eğirme çağındaki (büküre) üç gözlü makaraya takılır. Makaranın gözleri arasındaki derinlik farkları, gerektiğinde urganın makarada yer değiştirmesiyle eğirme çağının dönüş hızı ayarlanmış olur.

Ruleler eğilerek çağa sarılır. Dolan çağlar kelepçeye sarılarak (tek) çile yapılır. Çileler birbirine takılarak zincirler oluşturulur. Pamuk eğirme süresi genelde mart sonu veya nisan başlarında son bulur.

Çilelerden oluşan iplikler suda çiğnenerek iyice ıslatılır. Bu işlem den hemen sonra (şevil) denilen un bulamacına batırılarak kolalama işlemi yapılır.

Çezmelik iplikler, dokumalık iplikler olmak üzere ikiye ayrılır. Çizmelik çileler (tekler) üğürüğe takılarak, çıyırık ile masuralara sarılır. Masuralar tasarlanan dokuma düzenine göre destecağa dizilir. Dokuma kaç metre (arşın) olacaksa, dara aralıklarını belirterek o kadar mesafeye sıra ile, çizme kasıkları çakılır. Örnek vermek gerekirse, on metrelik bez çizmesinde birinci çizme kazığı ile sonuncu çizme kazığı arasındaki mesafe on metre olacaktır. Kadınlar baştan başlayarak destecağ marifetiyle iplikleri kazıklar arasından geçirerek aralık ve daraları belirlerler. Böylece çizme işlemi bitmiş olur. Bu süre içinde (şevilli) kolalı iplikler kurumuş olur. Çizilmiş iplikler toplanırken dara aralıklarının karışmaması için daralar renkli ipler ile tesbit edilir. Çizme işlemi bitmiş olan iplikler toplanarak dokuma (kuyu) tezgahına takılır. Renkli iplerle belirlenen daralar küjiye takıldıktan sonra tufeye bağlı taraktan geçirilir. Dokuma -yukarıda dokuma ve çizme olarak iplikleri ikiye ayırmıştık- iplikleri küçük boy masuraları sarılarak (meküğe) mekiğe takılır.

Kasabamızda iki türlü (kuyu) tezgah kullanılırdı.

ŞEHİR KUYUSU: Yerli tezgahlardan daha detaylı olup, kurulduğu yerde sabittir.

YERLİ KUYU: Şehir kuyusu ile kıyaslandığında sabit ve

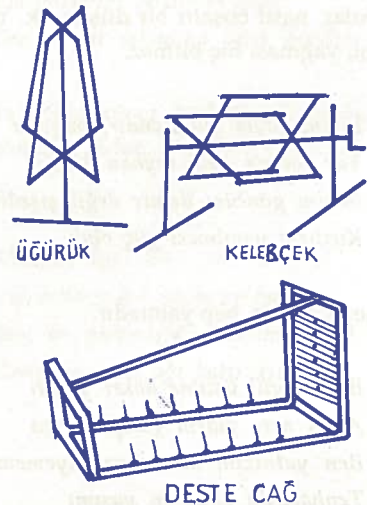
taşınabilir durumdadır. İkinci farklı tarafı, yerli kuyu çalışırken çıkarıldığı ölçülü denecek kadar düzenli ve ritimli tüfe vuruş sesleridir. Kuyu başında oturacak tüfe çeme becerisine bağlı olarak oluşan bu sesler karşı komşu ayvanlardan gelen tüfe mekik sesleri ile kaynaşarak sürüp gider.

Dokunan bezler genelde (üç arşın) dört buçuk metre kesilerek (bölük) top yazılır. Bu kuyularda analarımız, bacılarımız el becerileriyle neler neler dokumadılar. Dut çarşafı, yatak çarşafı, baş örtüsü, hele bir de ipliklere renk verilmiş ise pencere perdesi, yastık perdesi, sedir örtüsü, ot yastıkları perdesi ile iç ve dış giysiler için çeşitli dokumalar üretirlerdi. Üretilen bezlerin ağartma işi genelde mayıs ayına rastlatılır. Ne hikmetse yeşil ot yiyen inek mayısındaki özellik bezleri ağartıyor. Sulandırılmış mayısa konan bezler iyice çiğnenerek bir gün bekletildikten sonra bol suda (köpüc) tokaçla döğülerek yıkanır ve güneşe serilerek kurutulur. Bez ağarınca kadar devam eden işleme bölük yıkama denir.

Alın teri, göz nuru, bin türlü zahmet ve özenle üretilen bezler kar gibi ağartılarak evlere taşınırken, bir kışın yorgunluğu son bulmuş olur.

Altmış yıl geri bakarsak, kasabamızda kesin olmamakla beraber yüzün üstünde (kuyu) dokuma tezgahı vardı. Bu tezgahlarda yün kuşak ve bez dokunurdu.

Üzülerek belirtelim ki şu anda bir tezgah aralıklarla yün kuşak ve yolluk dokuyarak varlığını devam ettirmektedir. Birkaç yıl sonra bu tezgah da yok olursa kasabamızın genç kuşağı ilkel de olsa, dokumacılığımızı ve bölük yıkama işlerini yaşlı ninelere, anılardan öğrenmiş olacaklar.

TÜRKÜLERİMİZ

Osman GÜLER

Ne kadar sıkıntılarımız, üzüntülerimiz olsa da içimizden bir ümit ışığı hiç sönmez. Karların altından bir çiçek yüzümüze güler, kara bulutların arasından sıyrılan güneşle ısınmayı umarız.

*Murat dalgasını vurur adaya
Ben durmuşum yare gelen gadaya
Alam yarı çıkam yüksek odaya
Acep o günlerden bir gün olur mu?*

Umut salıncağında böyle sallanırken aniden bir dalga yüzümüze soğuk soğuk çarpar:

*Munzur'un başında yalnız kaldım
Derdin deryasına çok erken vardım
Kol kanat bağladım uçam der iken
Kırıldı kanadım yollarda kaldım.*

Ah! Bizim insanımızın gönlü, bizim insanımızın gözü nasıl dolar, nasıl boşalır bir düşünsük. Yayla havası gibi esmesi, yağması hiç bitmez.

*Bizim yayla gülistandır, meşedir
Yar yoluna gülü reyhan döşetir
Benim gönlüm demir değil şişedir
Kırılırsa yapılması güç olur.*

Ama hep gariptir, hep yalnızdır.

*Bülbül gül üstüne döker yaşını
Alam nere gidem garip başımı
Ben yalnızım kimselere diyemem
Tenhalarda akıtırım yaşımı*

Çaresiz kalan insanımızın tek dayanağı sabırdır artık:

*Munzur dağına ekin ekilmez
Yağmur yağar, karı buzu sökülmez
Bir yandan ayrılık, bir yandan ölüm
Mevlam sabır vere gayri çekilmez.*

Yok yok, ne kadar bunalsa da çaresini, melhemini bulmuştur.

*Bülbülüm yuvamı bilmez oluşum
Dünyada yalnızım gülmez olmuşum
Ela gözlerini sevdiğim yarım
Her yanıma melhem seni koymuşum.*

Tüm dertlerine melhem yaptığı sevgilisine karşı inceliği, özveriliği bitip tükenmek bilmez.

*Yaz gelede çıkam dağlar başına
Yoldaş olam keklğine kuşuna
Benim minnetim var gece kuşuna
Erken ötüp uyarmanın yarimi.*

İnsanımız için yaşamak ve mutluluk ancak sevdikleriyle beraber olmakla değer kazanır.

*Güneş aştı gölge seni neylerim
İsterim ki her gün yarı göreyim
Ela gözlerini sevdiğim güzel
Gurbet elde geçen ömrü neylerim.*

Ah! hasiretlik, ah ayrılık.

*Bir ay doğar şavkı kaplar alemini
Katip kardaş bir hoş tutar kalemi
Ela gözlerini sevdiğim gardaş
Hasiretlik kıyamete kala mı?*

Suyu, ayı, yıldızı, doğayı yaşamına, sevdasına ne kadar incelikle karıştırır.

*Ela gözlerini sevdiğim yarım
Suyu bağlamışsın bendiyle gel
Ay dediğin ilk akşamdan batıyor
Sabah yıldızının şavkıyla gel.*

Yine gurbetin ettiği, yine yaşama özlemi, yine kadedere isyan:

*Senin yüreğin taştır, demirdir
Benim yüreğim de yanmış kömürdür
Sen dersin ki duram duram kazanam
Hiç demezsin ahirimiz ölümdür.*

Bu yanık yürek, gurbetteki sevdiğine öyle dualar eder ki:

*Kuşlar döner döner koklar havayı
Yener gül dalında yapar yuvayı
Benim sana etticeğim duayı
Gökte melek, yerde katip yazamaz.*

İnsanımız sevdiği için ne hallere girer:

*Kırmızı gül idim al ettin beni
Derdin yaprağımı, kül ettin beni
Ben de kimselere boyun eğmezdim
Şimdi her kapıya kul ettin beni.*

Kısa kavuşmaların sonunda yürek nasıl ezilir:

*Erik ağacına verdim belimi,
Giyinmedim yeşilimi alımı
Koymadılar ay dolana yıl gele
Gurbet elden istediler yarimi.*

Seven yürek ne kadar bağışlayıcı, ne kadar hoşgörülüdür:

*İstanbul'un arkasında dağ olsun
Selamı gelmeyen yarım sağ olsun
Ondan bana selam gelmek ar ise
Benden ona yüzbin selamlar olsun.*

İnsanımızın değişmez kaderi mutlu anı beklemektir:

*Kırmızı güllerin olana kadar
Yaprağ dibine dolana kadar
İnem gidem yol kenarı bekleyem
Yavrumun taburu gelene kadar.*

Dert çok, ya derman:

*Yüce dağ başında harmanım mı var
Al yeşil ipektен yorganım mı var
Bu kadar dertleri yükledin bana
Benim götüreceğim dermanım mı var.*

Özlemler, bitmez tükenmez bekleyişler, türlü türlü sıkıntılar insanımızı yatağa düşürmüştür:

*Eğin yazmasının dört yanı oya
Ummayam ki bu dert beni sağ koya
Ela gözlerine kurban olduğum
Melhem gönder yaralarım ey ola.*

Solgun dudaklarından sitem oklarını fırlatmaktadır:

*Derya kenarında balık değilim
Yatmışım uykuya ayık değilim
Ela gözlerini sevdiğim yiğit
Ben de bir selamına layık değilim.*

Sonunda feleğe küser, kaderine kahreder, kara bir sessizliğe gömülür gider:

*Munzur dağı yine çıktı karşıma
Yel estikçe kar savurur başıma
Ben de neetmişdim zalim feleğe
Genç yaşımda ağı kattı aşıma.*

HOŞGÖRÜ

Nuri ONAT

Bu yazımızda «hoşgörü» kavramı üzerinde durmak istiyoruz. Çünkü, bir ülkede hoşgörü ege-
men değilse, demokratik gelişmelere destek ver-
miyorsa, o ülkede ne demokrasi vardır, ne de çağ-
daş gelişme. Savların çoğu yalandır, aldatıcıdır.
Son zamanlarda Türkiye'mizde olduğu gibi.

Kavramın kapsam ve niteliğine girmeden ön-
ce, biraz sözcük anlamına değinmek istiyoruz. Fe-
rit Devellioğlu'nun yapıtı olan «Osmanlıca-
Türkçe Aksiklopedik Lügat» da tanım şöyle veri-
liyor: Müsamaha (hoşgörü), 1. Görmezliğe gelme,
göz yumma, hoş görme, 2. Aldırış etmeme, 3. Sav-
saklama.

Türk Dil Kurumunca en son çıkarılan «Türkçe
Sözlük» de ise, hoşgörünün tanımı şöyle: Hoşgörü,
tolerans, görmezlikten gelme, göz yumma.

Görüldüğü gibi, iki sözlükte de göz yumma,
görmezlikten gelme terimleri geçmektedir. Dik-
kat edilmesi gereken de budur. Üstelik, göz yum-
ma terimi, görmezlikten gelmeyi de içerir. Bu ba-
kımdan, arada bir ayrım yoktur.

Türk Dil Kurumunca Mehmet Ali Ağakay'a
hazırlattırılan «Fransızca-Türkçe Sözlük» adlı
yapıtta, tolérance (hoşgörü) tanımı şöyle: hoşgö-
rü, hoşgörülük görmeden geçmek, katlanmak,
götürülük.

Gene Türk Dil Kurumunca çıkarılan «İngi-
lizce-Türkçe Sözlük» adlı yapıttaki tanım ise,
katlanmak, götürülük. Gerçekte, götürülük ile
görmezlikten gelme aralarında derin bir ayrım
da yoktur.

Bütün sözlüklerdeki hoşgörü tanımı birbirine
çok yakın. Başka türlü de olamazdı. Evrensel de-
ğer taşıyan sözcükler, evrensel tanımları gerekti-
rir. Bu konuda kuşkumuz yok. Ancak, burada çok

dikkat edilmesi gereken bir nokta var. Arap-
çadaki müsamaha ile gene Arapçadaki müsaafa-
yı birbirine karıştırmayalım. Çünkü, bu yanlış
sık sık yapılır bizde. Özellikle, müsamaha ile
müsaafa sözcükleri iyice kavranmadan, rasgele
kullanılırsa çelişkiye düşeriz. Bu iki kavram
arasında ayrım (nüans farkı) olduğunu sananlar
bulunabilir. Oysa hiç de böyle değildir.

Müsamaha ile müsaafa arasındaki ayrımlar
şöyle sıralanabilir:

1. Hoşgörü, ahlak dışı değildir. Müsaafa
ahlak dışıdır.
2. Hoşgörü, toplumsaldır. Müsaafa bireysel-
dir, bireyin isteği ile ilgilidir.
3. Hoşgörü, kaynağını toplumdan alır. Mü-
saafa ise birey kaynaklıdır.
4. Hoşgörü, gelişmiş toplumlara özgüdür.
Müsaafa ise ilkel toplum işidir.
5. Hoşgörü, demokratik niteliklidir. Mü-
saafa antidemokratiktir.
6. Hoşgörü, bireyi ve toplumu yüceltir. Mü-
saafa ise, bireylerden toplumlara yayılarak
mikrop durumuna gelebilir. Örneğin:

«Senin istediğini yerine getirmek zorunda de-
ğilim.» denildiği zaman, söz konusu olan müsa-
fadır. «Senin istediğini yerine getirmekten kı-
vanç duyarım.» dendiği zaman ise, hoşgörüdür
söz ediliyor demektir. Aralarında ayrım var mı?
Elbette yok diyeceksiniz. Birisi, değer yargıları-
na zarar vermeden, onları örselemeden yerine ge-
tirilmesi gereken konu, öteki ise, değer yargıla-
rına zarar verip vermediğini hesaba katmadan
diretme ile ilgili bir istek.

Hoşgörülü olanlara eskiden insan-ı kamil de-
nirdi. Yani, yüksek erdemli, güzel huylu, kültürlü

adam. Çobana da, filozofa da gerçek değerini veren kişi.

Bir süredir demokrasi oynuyoruz. Ama, kötü oynuyoruz. Bu durum, hep ortamın bütün öğeleriyle hazırlanmamış olmasından ileri geliyor. Hoşgörüsüz demokrasi olmaz. Bir kez bunu usumza iyice yerleştirelim. 16. yüzyıldaki Fransız düşünürü, bakın ne diyor, «Dostum, senin dediklerini benimsemiyorum. Ama o dediklerini savunman için, sana ömrün boyunca yardımcı olacağım.» Bundan daha iyi hoşgörü örneği bulunabilir mi? Hem görüşünü benimsemeyecek, hem de benimsemediği görüşü yaymasına yardımcı olacak. İşte insan-ı kamil için çok güzel, üstün nitelikli bir örnek.

Yukarıda değindiğimiz söz, bundan beş yüz yıl önce söylenmiştir. Biz bu sözün yakınına bile varamamışız. Neden? Hoşgörüyü rafa kaldırmışız da ondan neden olacak. Varsa da «ben», yoksa da «ben» sözcüğü, ne hoşgörüyü geliştirmiş, ne de hoşgörüye dayanan demokrasiye yol vermiştir. Basında, iş alanında, politikada, hep «ben» kullanılmıştır. Az da olsa «biz» kullanılmıştır ama, «ben ve sen»le «biz ve siz» e hiç yer verilmemiştir. İşte bizdeki hastalığın nedeni budur. bu hastalığımız o kadar yaygındır ki, en tepedekilerden dağdaki çobana kadar herkesi sarmıştır.

Durum o denli acıdır ki, karşımızdakinin görüşünde de bir gerçek payı bulunabileceğini hiç düşünmüyoruz. Hep benim dediğim doğru, benim görüşüm sağlam. Bir Amerikan dergisinde Türkçeye çevrilmiş bir demokrasi görüşü vardı. Şöyle diyordu: «Demokrasi, bütün görüşlerin filizlenip geliştiği bir düşünler ülkesidir.» Bundan daha gelişmiş bir hoşgörü örneği olabilir mi? Sanmıyoruz.

İngiliz İşçi Partisi lideri Clement Atlee de demokrasinin tanımını gene hoşgörü temeline oturtmuştur. Tanımında böyle demektedir: «Demokrasi, en küçük azınlığın bile, yetkili olduğu ve sorumluluk taşıdığı bir rejimdir.» Mantıksal olan bu tanım, betimsel olan Amerikan tanımından daha nettir, daha da hoşgörülüdür. Burada, yetkili olmak demek, söz hakkı olmak demektir. Sorumlu olmak ise, yaptığının hesabını her zaman vermeye hazır olmak demektir. İş, mahşer gününe bırakmak değil.

Hoşgörümüz olmadığı için demokrasimiz çok yavaş geliyor. Bize öyle geliyor ki, hoşgörüsüzlük, daha çok aydın geçinen kesimde var. Yoksa, halk da aynı durumda olsaydı, demokrasinin bugünkü aşamasına bile ulaşamazdık. Ne dersiniz, doğru değil mi?

*-Leylaklar görünüyordu
Seviştığımız odanın penceresinden,
Yağmur öncesi göğünün griliğinde
Ak benekler gibi leylaklar...-*

★★★

*Ayrılmamacasına harman olmuş iki beden
Göğsüne gömdüğüm başım;
Doruktaki sarhoşluğu birlikteliğin...*

★★★

*Bir türlü dile getiremediğin sevdanın
Gözlerine verdiği o garip ılık;
Aramızdaki sessiz iletişim;
Yüreğinden yüreğime akan sıcaklık...*

★★★

*Sonra, sessizce gidişin,
Tam benim olduğumu hissederken
-Yanılı-
Ve, gidişinden neden bulurmuşçasına çöken
Akşam karanlığı...*

★★★

*Dönmeni bekleyişim,
Bekleyişim,
Bekleyişim, bir başıma...
-Leylaklar soldu,
Hala yalnızım-*

Elif TEKİN

AĞIN'A ÖZLEM

Bir saat ayrılısam deli olurdum
Senede bir bile gelemem Ağın
İstanbul İzmir'e değişmezdim
Gelsem de o tadı bulamam Ağın

Her mevsimin bir güzellik çağı var
Yoğurtların ayranların yağı var
Hekamet tepesi Osman dağı var
Çekerim özlemin gelemem Ağın
Gelsem de o tadı bulamam Ağın

Günde iki sefer çıkardım dağın
Yüzüme gülerdi bahçeler bağıın
Parklara değişmem yolun yuvağıın
Gelsem de o tadı bulamam Ağın

Yaz gelince ekinleri dererdik
Akşam sabah sefasını sürerdik
Kışın köşelerde çıyırık kurardık
Gelsem de o tadı bulamam Ağın

Ümmü, Emoş, Haççe, Hatun bacılar
İçerime dolmuş gamlar acılar
Her biri bir yerde kardeş bacılar
Yolları şaşırdım gelemem Ağın
Gelsem de o tadı bulamam Ağın

Her tarafın gezdim hep viran olmuş
İçim kan ağlıyor gülemem Ağın
Çevre yanın kara sularla dolmuş
Uzak düştü yolun gelemem Ağın
Gelsem de o tadı bulamam Ağın

Yazan:
Dursun çavuşların
Nadire Karademir

KADIN HAKLARI

İsmail BEYDEMİR

Bugünlerde TV de hemen her gün, kadınlar konuşturuluyor ve kadın hakları üzerine açık oturumlar düzenleniyor. Söz birliği etmiş gibi, herkes kadın haklarının erkekler tarafından kısıtlandığını savlamaktan öteye, birşey demiyorlar.

Yakın tanıdığımız bir arkadaşımız, bu konuşmacılar gibi düşünerek, eşine kendisi ile eşit olduğunu inandırdı. Okur yazar bile olmayan bu yengemiz, kocası ile eşit olduğuna gönülden inandı. Gün geldi yengemizin bu inancı bir sınırdan durmadı, yukarı doğru çıkmaya devam etti ve kocasından üstün olduğu aşamasına yükseldi. Oysa kocası kültürlü, okumuş, sosyal yönü güçlü ve de sanatçı idi. Yengemizin bu kompleksi öyle bir aşamaya geldi ki, kocasını kendisinden aşağı görmeye bile başladı. Doğal olarak da bu sonuç, büyük bir geçimsizlik kaynağı oldu ve ayrıldılar. Yengemiz şimdi ayaklarını yere bastı ama, iş işten de geçti.

Bu örneğimizden çıkardığımız sonuca göre; istemeyene verilen hak, özümsemiyor sindirilemiyor. Eğer, erkeklerden verilmediği savlanan hak, burada bir işe yarasaydı, ben de sizleri alkışlardım. Bir örnek tüme örnek olamaz demeyelim, bunun için bir çoklarını da gördük. HAK VERİLMEZ ALINIR kuralı işlemediği için, bir kaç kadın okumamızın sözleri de havada kalır. Köylü ve kentli kadınlarımızın büyük bir kesimi, böyle bir hak istemiyor, ... nedeni:

1. Demokrasi getiriyoruz diye, 14 Mayıs 1950'de iktidar olanlar, üç beş oy için; laiklik ilkelerini anayasaya hapsedip, (elif-be-te-se,

cim dallı köse, Arap harfleri girdi kümese) Mustafa Kemalci sloganı susturup, kümesin kapısını da sonuna dek açtılar. Bu gidişle, kendisine oy veren bilgisiz imama öğretmeni ezdirdiler. Eğitim giderek sulandırıldı. Klasik lise sayısının çok üstünde imam okulları açıldı ve de bu çıkışlılar devlet kadrolarının tüm aşamalarına yerleştirildiler. Yarım gün ilkokula giden öğrencilerin, diğer yarım günleri Kur'an kurslarına bağlandı. Bu çocuklarımız; okulda gördükleri evrenin yaratılışı ile dinsel öğreti, Darwin'in teorisi ile Adem'in yaratılışı anlatımında ikircikli duruma düştüler. dini öğretinin gelecek dünya yaşamı inancı, bu çocuklarımıza daha çekici getirildi. Böylece de, Kur'an kursu eğitimi bilimsel eğitime üstün tutuldu. Bu gidiş daha da ileri aşamaya vardı, okumayı geliştirmek için ilkokul birinci sınıf öğrencilerine (CİHAT YOLU vb.) kitaplar dağıtılırken, öğretmenler sessiz kalma durumuna getirildiler.

İçine itildiğimiz bu durumun geçerli yöntemi, kadını yarım insan, eksik etek olarak tanımlıyor. Bu yöntemi tutanların da, kadına bu gözle bakmaması, iman eksikliği sayılırken, yarım sayılan kadın da, bu yöntemi benimsemesinden, iman eksikliği kusuru işlemek için, kendisini yarım kabul etti. KOCALARINIZ TIRNAKTAN TEPEYE İRİNLİ YARA DÖKSE, ONU DİLİNİZLE YALAYIP İYİLEŞTİRECEKSİNİZ hadisini bulanlar öldürüldü ama, dolaylı olarak bu yarımlık inancı kadınlarımıza işlendi. Bu ve bunun gibi binlerce dinsel kuramlar, kadını erkeklerden aşağı yaratık kabul eder, DOMUZ, EŞEK

ve KADININ namaz kılanın önünden geçmesi ile namazın bozulacağına inanan kadınlar çoğunlukta iken, erkeklerin kadınları küçümsemesine inanmak ve de bunu söyleyip durmak, havanda su dövmektir. Kaldı ki, kadınları küçümseyen erkekler de, gene bu teoriye inanmakta, tanrının kadınları erkeklerden eksik yarattığına inanmanın iman gereği olduğuna da inanmaktadırlar.

1980 öncesi bir öğretmen arkadaşımıza, amcası fırsat düştükçe (yavrum biliyorum benim için rahatını bozuyorsun, ama Allah aşkına ben bir şey istemiyorum, vazgeç, sana bir şey olursa ben yanarım) derdi. Amca gerçekten yandı, ama amca ve amca gibiler bu öğretmen arkadaşımızın Allahı inkar ettiği için öldürüldüğüne inandırıldılar ve de kimse öylesine acımadı. Turan Dursun şapkaları düşürüp, kelleri açtığı için öldürüldü, dini yıkıyor diye kimse acımadı. Uyarılmak istenen kadınların ayrılmasına gerek yok. Tüm halk uyanacak ki, karşılıklı haklar düzeni kurulabile. Bu böyle sürüp giderken, illegal yaşayan inanış legalleşip, parlamentoda gruplaştı. 14 Mayıs eşiğini açanların anıtları yapıladursun, siz tüm haksızlıkları erkeklerle yükleyip, gene onların deyimi ile , teyemmüm ededurun. Toplumun eğitimine çağdaşıktan uzak olan bu sistem egemenken, kimsenin kimseden yakınmaya hakkı yoktur. Amaç bu engeli kaldırmaktır.

2. Diyelim ki tüm bu engeller aşıldı. Bu gidişle olası değil ya; diyelim ki aşıldı işte. Her şey çağdaş ve bilimsel rayına oturtuldu. Kadınların erkeklerden eksik yaratıldığını savlayan bilimsel kariyerli kişiler de var. Gene diyelim ki, bunları da aştık, bu bir gelişme süreci ister.

Herkesin bildiği gibi, keklik yavrusu yumurtadan çıkar çıkmaz, yanına yaklaşan tüm canlılardan kaçır, tavuk yavrusu öyle değildir. Tavuk da yabansıl iken elbette keklik gibiydi. Binlerce yıllık evcillik, kalıtsal insiyatifinde bir değişim getirmiştir. Elbette insanla hayvan arasındaki farklılığı da gözönünde tutmak gerek ama, gene de bu şıpadak olacak bir durum değildir. Ama kesinlikle birinci bölümde incelediğimiz konu aşılmazsa, bu aşamayla düşünmek bile yersiz olur.

Konunun amaca ulaşması için, kadın so-

runlarıyla ilgili bakanlık kurmanın yetmeyeceği, demokrasinin gerçek işleyişi ile, her türlü fikrin açık konuşulup yazılması özgürlüğü ve can korkusunun olmadığı bir ortamın getirilmesinin gerekli olduğuna inanıyoruz. Hem tüm dini inanışlara uyan, hem de tüm kadın haklarını isteyen kadın, bir isteğinde yalan söyler. Her kişi bir arada yürüseydi, bunu dev beyinli Mustafa Kemal yapardı. Küçük kaba büyük eşya sığmaz, herkes yerini bilmeli. Belli günlerde ULU ATAM demekle Mustafa Kemalci olunmaz, Mustafa Kemal demek çağdaş eğitim demektir, çağdaş eğitim demektir, çağdaş eğitim demektir, duyduunuz mu?..

GURBET

Gün olur,

sevgiler büyür

Rıza hep böyle ölecek değil ya!

Örneğin:

donuk bir hasret

ve yaban eli.

Nedense,

hep bizim çocukların yakasına

iliştirildi gurbet.

İstemlerimiz yarıda kalsa da

bin şükür,

Oysa

yaşama doğru,

ölümün dili bir karış.

Midran YOKUŞ

Ç E M Ç E

Seyhan TÜRKER

Bizim köyü biliyorsunuz herhalde. Belki de gelmişsinizdir de... Yalnızca adını duymuş da olabilirsiniz. Küzne... Yeni adı Samançay. Ağın'ın bir köyü. Bana göre güzel mi güzel. O da büyük şehirlere göçten nasibini aldı. Yazın birkaç cızıltı, kışın sessiz mi sessiz. Horozlar da ötmüyor artık.

Yukarı çeşmenin suyu yazın ılık ve az. Ama aşağı pahar... Üç demir oluktan buz gibi suyu gürül gürül akar. Şimdi...

O dönemler elektrik de yoktu, buzdolabı da yoktu bizim köyde. Çeşmeyi yaptıranlar, soğuk ayran içebilmek için, çeşme duvarının içinde kalacak şekilde bir de havuzcuk yaptırmışlar. Soğuması için konulurdu buraya küp küp ayranlar. Küplerin ağızları, serikle veya bezle bağlı. Bağ iplerinin ucunda, renk renk çaput (küçük bez parçası). Bu belirteçle herkes ayran küpünü tanırdı.

Yazın köyümüze gelen misafirlere ikram edirdi buz gibi ayran. Acaba içeniniz oldu mu içinizde?

O yaz ilkokul dördü bitirmiştım. Ağın Ziraat Bankası müdürü, eşi ve çocukları gezmeye gelmişler bizim köye. Babam buyur etmiş, öğlen yemeğine eve. O zamanlar çocuklar da oturmazdı misafirlerle yemeğe. Sofraya hizmet işi de ben de...

Pek konuşmalara da katılamazdı biz çocuklar. Yalnızca sorulanlara cevap verirlerdi.

Banka müdürü ne kadar güzel konuşuyordu,

şehirli lehçesi ile. Çocukları da öyle. Elbiseleri de çok güzel.

Bana bakarak:

- Yavrucuğum adın ne senin?
- Seyhan efendim.
- Sen okula gidiyor musun?
- Evet efendim.
- Derslerin nasıl?
- Çok iyi efendim. Pekiyi ile geçtim.
- Aferin, aferin.

Cevap verirken ne kadar da heyecanlandım. Neden yüreğim ağzıma geldi? Büyük bir insanla konuşuyordum.

Babam «Oğlum, misafirlerimize soğuk bir ayran doldur.» Ben hemen fırladım yerimden ve seslendim anneme. Anne ÇEMÇE nerede? Annem çemçe elinde geldi, bana uzattı aldım elinden. Müdür, yanına çağırdı beni, çemçe elimde. «Seyhan bunun adı ne (çemçeyi göstererek)? Çemçe... «Ney» Çemçe... «Evladım bunun adı kepçe». Başka şeyler de söyledi galiba, duymadım. Kızardım, ufaldım bizim tahtalı evde.

O, babacan bir tavırla bana bir aracın doğru ismini öğrettiğini düşünüyordu belki. Ya ben? Köylülüğüm yüzüme vurulmuştu, bunalmıştım sanki.

Ne zaman kepçeyi elime alsam, hep anımsarım köylü olmanın verdiği o yaşlardaki ezikliğini...

□

YILBAŞI

Gök kuşağı gibi renkli,
Kararsız, vefasız kuşlar,
Uçup giderler kafeslerden,
Haber vermezler sahiplerine.

Gönülde aldanmanın,
Birikir acı tortusu.
Uğraş, kazan, kaybet,
Hepsi boş, hepsi hayal.

Bir korku, filizlenir içimizde,
Suurla beraber.
Sarı, bulanık, bulaşık bir korku,
Kıpırdanır zaman zaman.

Konaksız, duraksız kervanda,
Ayaklarındaki çarık,
Omuzundaki heybe,
Elindeki sopa bile
Senden ömürlüdür.

Yenilgili cenkleşmenin,
«Hawa» ile başlayan komedisi
Tekrarlanır aralıksız
Ömrün oynak perdesinde.

Hayat, bir damla, mazi denizinde
İstikbal, mechulün
Yarın, öbürgün,
Belki var, belki yoksun.

Dedelerin de geçtiler,
Tek taraflı bu köprüden.
Aynı şevk, aynı hevesle,
Yüzlerce «yılbaşı» böyle.

Kavuştuğun her «yılbaşı»nda,
Gök kuşağı gibi renkli, kararsız
O, vefasız, hain kuşlar,
Uçup gitmişlerdir kafeslerden.

Biz de onların ardından,
Toplanır bayram yaparız.
Elde kalan bir kaç tüyden
Teselli bekleriz, oyalanırız.

HÜSEYİN KABASAKAL

AĞIN'DAN PORTRERLER

Kırıkçı Niyazi

Hatice Sakallı

Süleyman Dirlik

Fotoğraflar: Cüneyt Özkul

ÖYKÜ KENDİNİ REDDEDİYOR

Nalan KİRAZ

Çevremde bir sürü yüz. Yine açılıp kapanan ağızlar. Saplantılı düşünceler. Bilir bilmez kulağımı her çıtırtıya dikmekteyim. Günlerdir içimde oluşanları izliyorum. Sonra bir kalabalıkta birdenbire başka bir kendim buluyorum. Yerlere bir sürü duygular serilmiş, geçerken beğendiklerimizi, gözümüze takılanları seçip alıyoruz. İyisini bulma kaygımız yok. Belki bu yüzden yaşamımız gibi iç dünyamız da aceleye geliyor. Biliyorsun, senin de gözlerinde tüketme hırsı var. Hepimizin var. Sonsuz bir hızla önümüzde bulduklarımızı tüketiyoruz. Tükettikçe daha çok istiyoruz. Daha çok istedikçe daha çok huzursuz ve mutsuz oluyoruz. Mutsuz oldukça... Sürüp gidiyor.

Pencerede güneş...

Perdenin deliklerinden itişe kakışa pastaneye doluyor ışınlar. Siyah masalara izlerini bırakıyor, insanların yüzlerinde parlıyor, sönüyor, emiliyor.

Pencerede güneş var diye içimi kıpırtılar sanıyor. Kendimi ellerimden gökyüzüne bağladım. Hareketlerini yansılıyorum.

Siz şimdi merak ediyorsunuz, bu işin sonu nereye varacak, bunları yazıp öyküye nereden atlayacak? Yok öyle birşey. Kendim kendime müziğe dalmış, içimdeki sözcükleri yakalıyorum. İçim karmakarışık; yazdıklarım karmakarışık.

Seni burada çok görüyorum, arkadaşlarımla birlikte. Hep gülüyorsun. Başka bir duyguya yabancı mısın? Sesin capcanlı, bazen heryeri kaplıyor. Ama gözlerin, gözlerini göremiyorum. Bir boşluk, sanki bir yanlışlık...

Geçen gün, belki sen hatırlamazsın, Kızı-

lay'a doğru yürüyordunuz. Ellerinizde kitaplar vardı. O soğukta saçlarını rüzgara bırakmıştın. Sonra birden durdun. Onlar uzaklaştılar. Bir mobilyacı vitrininde ne arıyordun? Geçmiş düşlediğini sanıyorum, ya da geleceği, ne farkedir. Bir çocuk odası takımına bakıyordun. Baktığın kendi çocukluğun muydu? Senin ayrı bir odan var mıydı? Oyuncakların da muhakkak. Onları zevkle dizdiğini, annenin önünde uslu uslu saçlarının taranmasını beklediğini görüyorum. Bir bilinmezle evlenip, bilinmez çocuklar doğuracaksın. Bilinmez çocuklarına böyle bir oda takımı güzel olurdu. Nasıl olurdu?

Ama, diyorum. İçinde bir umutsuzluk yok mu? Ben mi öyle hissediyorum? Yaşama karşı bir umutsuzluk. Kendi çocukluğun ya da kendi çocuğun, ne farkedir? Sadece belki cümle içinde kelimelerin yerleri değişiyor: Belki özneyken, sıfat oluyorsun. Hep özlediğin fiiller mi?

Sonra, yürüyüp yetiştin onlara...

...

Zaman zaman gülümsediğimi farkediyorum. İçi dolduran, sıcacık bir duygu bu. İnsanların kendi kendine gülen birine gösterdikleri tepkilere iyice tanıdık oldum artık. Şu müzik de bir dursa... İçim karıncalanıyor. Yine günlerdir bir başıboşlukta gezip duruyorum. Hep aynı yerlere gidiyorum. Farklı yüzler aynı şekilde bakıyorlar. Burunlarını koparısını geliyor.

Şimdi yeni birinin peşindeyim. Köşedeki masada oturuyor. O da arkadaşlarıyla birlikte; kızıl saçlarını savurta savurta birşeyler anlatıyor. Kıpırmızı boyalı dudakları aktı akacak. Elleri bembeyaz ve çok hareket-

li. Daima konuşuyor, konuşuyor. Konuşmaları midemi bulandırıyor, oysa sesini bile duymuyorum. Günlerdir yaşamı izliyorum. Bana yanlış yaşıyorsun diyorlardı; doğrusunu bildiğimi iddia etmiyorum. Doğrusunu yapmaya çalışırken doğru mu davrandığımı nasıl bilebilirim? Önüme cetveller koymadılar. A hareketi yanlıştır, yerine B yapılırsa iyi olur, peki B hareketi nasıl yapılmalıdır? B nedir?

Hareketlerin içinde kendimi kaybetmiştim. Artık tüm hareketlere boşverdim. Zaten alfabe bu konuda oldukça yetersiz. Şimdi tüm hareketleri kapsamına alabilecek, gittikçe gelişen bir alfabe üzerinde çalışıyorum. Alfabeyi bulabilirsem hareketlerimi düşüneceğim.

Neyse canım, ben size alfabemden sözetmeyecektim ki. Demek istediğim, kızıl saçlı kızın hiçbir alfabeye sığmayacak kadar güzel, orta düzeyde de olsa, belirgin bir kültürü olduğuydu. Zaten kültüre boş ver. Beni ilgilendiren elleri. Ellerini ödünç alıp odama asmak istiyorum. Beni farketseydi isteyecektim, ama tabii ki farketmedi.

...

Akşam olduğunu ışıkların yanmasından anlıyorum. Bu saatte eve gitmeli. Yalnız başıma «sevgili buzdolabımda» ne yapacağım bilmiyorum ama eve gitmeli, akşam oldu.

SOKAKTA

Bu sokak, bu ağaçlar, yıldızlarını göstermemekte direnen gökyüzü... Bu insanlar ne güzel. Sevgim ellerimden akacakmış gibi oluyor. Hadi bir takla, hadi koş, bir ağaca sarıl, bulabilirsen yapraklarını öp. Hadi koş, koş... İlerden yaşlı bir bayan geliyor. Çizgilerini göstermemek için iyice gerilmiş, makyajı da o biçim. Bayan siz ne tatlısınız. Kurumlu adımlarınızla geçtiğiniz bu sokakta ne yalnızsınız. Oysa sizi kucağıma alıp, uzun adımlarla koşabilirim.

HAAAYIIIIIRR!!

Oysa ben daha alfabemi bitirmedim. Niye harfler önceden önceden belirip hareketlerime yapıyorlar?

Sakinleşmek için bir banka oturdum. Neden sakinleşmem gerektiğini bilmiyorum. Kulaklarımda habire «sakinleş, normale dön» gibi sözler var. Beyaz Hanım'dan öğrendiğim

gibi nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ellerimi rahatça yanlara sarkıtıp başımı eğiyorum. Nefesimi tutuyorum. Yavaşça veriyorum. Bir-iki, tut, bir -iki, ... Parmaklarımı birer birer açmak uzun zaman aldı. Ama şimdi yeterince sakinim. Artık kentin otobüslerine binebilmek için koşabilirim.

Eve geldiğimde aynı bulacağımı sanmıştım birçok şeyi. Çünkü öyledir. Her akşam yıldızlarla birlikte evde olurum. Ev karanlıktır. Işığı yakar, canımı sıkıyım. Yemek yemeliyimdir. Yemeğimi yerim TV seyredirim. Üstelik biliyor musunuz, TV'da neler seyrettiğimi sonradan bir türlü hatırlayamam. Buluşmaları yıkadıktan sonra uyurum.

Bugün eve geldim. Işığı yakmak için uzandım, düğmeyi çevirdim, yanmadı. Elimi televizyona attım, yok. Yemek yapmak için mutfaka girdim. İçimde bir panik var. Beynim sivilaşmış, korkunç dalgalar halinde kulaklarıma vuruyor. Yemek yapabileceğim hiçbir şey yok evde, mum ışığında ne yumurtayı bulabildim, ne de makarnayı. Sanki garip bir hırsız yiyip içebileceğim herşeyi balkondan süpürüp atmış.

Sinirleniyorum tabii ki, niye sinirlenmeyeyim! Hiçbir şey yapamıyorum. Perdeleri sıkıca kapatıp yatağa yatacağım. Ve bugünü sonsuza kadar unutacağım. Yatağım bile sanki sert gibi. İçinde sanki ıslak birşeyler var. Yılan falan olmasın; ya da fare... Yorganı hışımla açıyorum. Hiçbir şey görünmüyor. Neden sonra yatmaya cesaret edebildim. Korku içimi yiyor. Çıkıp gitsem gece vakti nereye gideceğim? Off!!

Nasıl uyudum, bilmiyorum inanın.

Sabah yüzümü birşeyler gıdıklıyordu. Güneş, evet güneş bu. Yorganı fırlatıp atıyorum. Beyaz perdeleri sonsuza kadar açacağım. Işık istiyorum; ışık istiyorum, daha çok, daha çok ışık istiyorum. Perdeler hızla yanlara savruluyor, bir parçası kornejden fışkırıyor.

İşte güneş

Orda,

Orda...

Saksının içinde gülümseyen pespembe bir çiçek...

Hayır efendim işte, kalıpları, kentin basısını anlatmadım ben.

Üzgünüm, alfabeyi bilmiyorsunuz. Sınıfta kaldınız!

ÖZLEDİM

Halit HOCAOĞLU

Şu Ağın'ın toprağıyla taşını,
İçtenlikle anımsadım, özledim.
Sohbetiyle eski ocak başını,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Tarlasını, bahçasını bağıni,
Yoğurduyla, ayrıranını yağıni,
Posavatı, böğürlünün dağıni,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Havası, suyu, ekmeğıyle aşını,
Geçmişiyile, bacısı gardaşını,
Yankoşuyla, sarhoşu ayyaşını,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Güler yüzlü gülayını, kışını,
Zemherisi yağmuruyla, yaşını,
O zamanki geçim keşme keşini,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Gökte uçan turnasını kuşunu,
Yapyalının felaket yokuşunu,
Paynıktaki mercümeğın taşını,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Bizim elin karısıyla kızını,
Suda yüzen ördeğıyle kazını,
O zamanki süt habıyla hazını,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Anı peteğı, balını eğirini,
Süzeğini, kamusu kevgirini,
Gencağının doru beygirini,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Eski köyle, Hasteğın Kalesini,
Boçcik Bibiyle, Top Haçcesini,
Tarihi Kadim Çelebi Deresini,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Ekşili ekmekle, ahıtma kuliğini,
Çağaların enterisiyle, kaliğini,
Helem ki, Bekir bastıh loliğini,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Gadigilin büyük sesli Havayı,
Horozgilin can ciğerim Abayı,
Geçmişteki çok samimi havayı,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Nazlı Bacı, Tollisi Papbasını,
Mehlemizin Zeynebi Hepbasını,
Babam ile sarığını cübbesini,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Bizim elin garı ile buzunu,
Pıspışıği, annuğu yarpuzunu,
Vahşenin baranlı karpuzunu,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Payniğin asma sırat köprüsünü,
Hıbilik ve Al Karısı öyküsünü,
Heleki hele, Kononun Türküsünü,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Kıtrıklı tasla, pilav lengerini,
Teke sakalıyla, sakgız kengerini,
Vede Onbaşının gollik hangerini,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Culbandını, gılgılı darısını,
Payniğin meşhur Kor Arısını,
Heleki, Kel Halilin garısını,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Bok pizozuyla eşşek arısını,
İbobopla, incop zilhik sesini,
Deli Osman'ın kalın ensesini,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Bağ bozumu, bağa üzüm gömmeyi,
Keven kökü, biyan kökü emmeyi,
Ağa Dayı, Hestekli Şaş Memmeyi,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Narmukanlı gıl tomarı Hassoyu,
Buzlu suda balık tutan Tosoyu,
Hallek vede tıso ile hissoyu,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

Ağaçların gukkuliği, halçığini,
Zalbar badılcınının boççığini,
Fatma fatik, ayşikle haccığını,
İçtenlikle anımsadım, özledim!

**DERGİYE ABONE OLUNUZ ve ABONE
ÜCRETLERİNİZİ LÜTFEN
PTT 101843 NOLU ÇEK HESABINA
YATIRINIZ**

HABERLER

Vahşenli Kortikoğlu Hüseyin Taşbaşı 25.09.1991 çarşamba günü vefat etmiştir. Merhuma Tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

□□□

ÇAĞRI

25 Ocak 1992 Cumartesi günü,
Bulvar Palas, Şömineli Salonda
müzikli ve yemekli

AĞIN GECESİ

düzenlenmiştir.
Tüm hemşehrilerimizin katılmaları
bizleri onurlandıracaktır.
Saygılarımızla.

*AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği
Yönetim Kurulu*

DAVETİYELER DERNEK GENEL MERKEZİNDEN
EDİNİLİR.

Hemşehrilerimizden Ömer Nurettin Doğan 25 Kasım 1991 Pazartesi günü yapılan seçimle 6. Hukuk Daire Başkanlığı'na seçilmiştir. Kendisini kutlar, başarılar dileriz.

□□□

2 Kasım 1991 tarihinde yapılan 52. Devlet Resim Yarışmasında birincilik ödülünü 120 x 135 Yağlı Boya/Tuval/"Doğal Anıt" isimli yapıtıyla, hemşehrimiz Zafer Gençaydın kazanmıştır. Kendisini kutlar, başarılarının devamını dileriz.

□□□

Hüseyin Demirezer (Mahmutgil)'in kızı Rabia Demirezer ile Mehmet Demirçakan 8.11.1991 tarihinde Kırıkkale'de evlenmişlerdir. Çiftlere yaşam boyu mutluluklar dileriz.

□□□

Paynikli Ahmet Arslan'ın oğlu Savaş Arslan ile Özlem Serin 1.12.1991 tarihinde Atakule'de evlendiler. Çiftlere yaşam boyu mutluluklar dileriz.

KORKMAZ TİCARET

Tüm dost ve hemşehrilerinin
yeni yıllarını kutlar, sağlık ve başarı
dileklerini sunar.

Birol KORKMAZ

TEMEL SAĞLIK HİZMETLERİ A.Ş.

AYRANCI POLİKLİNİĞİ

Hoşdere Cd. No: 49 Y.Ayrancı/Ankara
Tel: 167 13 39

●●●

DİKMEN MERKEZ POLİKLİNİĞİ

Dikmen Cd. No: 243/C Dikmen/Ankara
Tel: 180 18 08

●●●

EMEK POLİKLİNİĞİ

73. Sk. No: 711/C Emek/Ankara
Tel: 212 81 14

Dr. Muammer Karakaş yönetiminde,
Şubeleriyle tüm dost ve hemşehrilerinin
hizmetindedir.

●●●

Check-Up
Her branştan uzman hekimler
24 saat sağlık hizmetleri

doktor vakıf özkul

ruh ve sinir hastalıkları uzmanı
(Psikiyatrist)

muayenehane:

necatibey cd. güneşli apt.
no.: 16/11 06430/ankara

Tel: 230 11 54

iş:

büyükşehir belediye hastanesi
hanımeli sk. no: 10
06430/ankara

Tel: 231 71 40

ev:

çankaya ahmet mithat efendi
sokağı no.: 36/7
06550/ankara

Tel: 138 37 71

FORS TRAVEL

SEYAHAT ACENTASI

Ziya Gökalp Caddesi No: 9/3
Tel: 435 80 31 (5 hat) Fax: 431 73 23
06420 Kızılay-ANKARA

- YURT İÇİ VE YURT DIŞI UÇAK BİLETLERİ
- TCDD BİLET SATIŞ ACENTALİĞİ
- YURT İÇİ VE YURT DIŞI TURLARI
- OTEL, MOTEL REZERVASYONLARI
- KONGRE VE SEMİNER ORGANİZASYONU
- SPORTİF ORGANİZASYONLAR
- HAC VE UMRE ORGANİZASYONU
- RENT A CAR (KİRALIK OTO SERVİSİ)
- GÜNÜBİRLİK TURLAR

«Uçak Biletleriniz Adresinize Teslim Edilir»

SORUNSUZ BİR TATİL İÇİN
SİZ DE *FORS*'U SEÇİN

*Saygıdeğer Hemşehrilerimizin
yeni yılını en içten dileklerimizle
kutlar,
yeni ilişkilerimizin gelişip, güçlenmesi
inancımızla sağlık, mutluluk ve başarılar
dileriz.*

*Ağın Kültür ve Dayanışma
Derneği Adına
YÖNETİM KURULU*